

Výstup na Mont Blanc

9. září 2016

Na předchozí straně je pohled na masiv Mont Blancu od jezírka dole v nížině, kde jsme se po výstupu druhý den zotavovali.

Samotný vrchol Mont Blancu není vidět. To nejvyšší, co předchozí i následující fotografie ukazuje, je Dôme du Goûter (4304 m), přes který jsme šli, a který vrchol Mont Blancu zakrývá. (Nalevo od Dómu je malinko vidět část vrcholové partie Mont Blancu, ale podle mne to není samotný vrchol).

Naše cesta měla 4 dosti odlišné části, 3 z nich jsou vidět na následující fotografii.

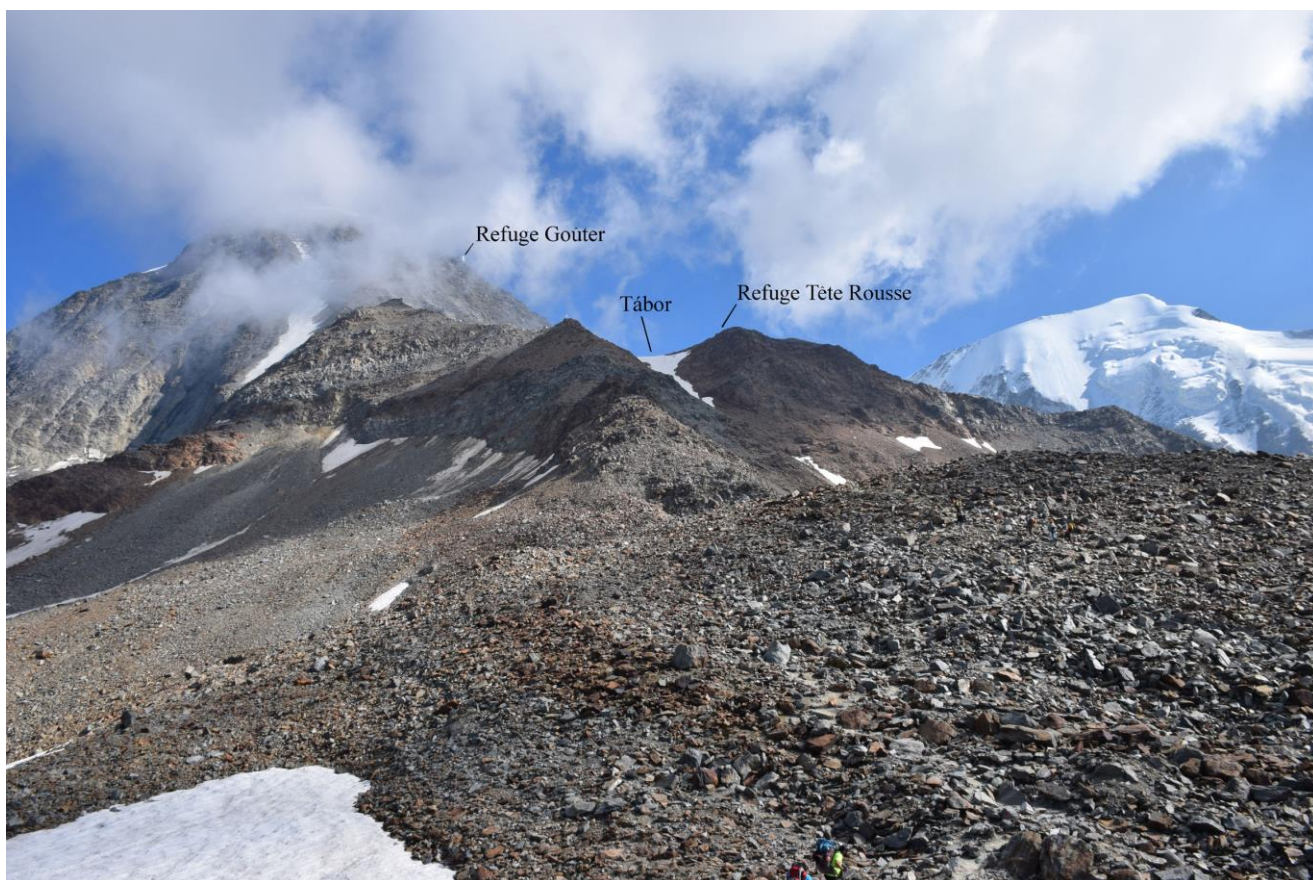
První část začíná u konečné stanice vláčku „Tramway du Mont-Blanc“, zubačky, která končí ve výšce 2372 m ve stanici Nid d’Aigle (Orlí hnízdo), která na fotografii není vidět a byla by někde u jejího dolního okraje. Tato část překonává asi 800 výškových metrů a končí na zřetelně viditelném sněhovém poli vlevo od chaty Tête Rousse, kde jsme si postavili stany. Je to jednoduchá turistická cesta kamenitým polem, jen jde hodně do kopce.

Druhá část je nejtechničtější, jsou tam potřeba i ruce, ale „lezení“ se tomu říkat nedá. Vede vzhůru asi 650 m a končí u chaty Goûter.

Třetí část začíná hřebínkem, pokrytým sněhem, ale větší část se jde širokou sněhovou plání asi 450 m vzhůru k vrcholku Dôme du Goûter, který se obejde zleva a přijde se k širokému sedlu před vlastním vrcholem Mont Blancu. Čtvrtá část cesty na předchozích fotografiích není vidět.

*

Následující fotografie je ilustrace první části cesty ze stanice Nid d'Aigle na tábořiště u Tête Rousse. Postavičky v dolní části fotky (Pavel a Bára) i my ostatní jsme šli po nezřetelně viditelné pěšince mezi kameny, cesta pak vedla přes hřebínek vlevo od sněhového pole tábořiště až na Tête Rousse. Cesta technicky triviální, ale namáhavá (neseme stany, jídlo, atd.)

Takto vypadá tábořiště na Tête Rouse. Někteří si sice postavili stan na kamenech, ale poskládat je tak, aby se na nich dalo ležet (jsou velké a nepravidelných tvarů) je skoro nemožné. Jednodušší je si stan postavit na sněhu, který se dá srovnat snadno.

Z tábořiště jsme vyrazili druhý den velmi časně ráno a došli jsme až na vrcholek. Bylo to namáhavé, přes 1600 výškových metrů, ale zvládli jsme to (i když v mém případě jsem byl v poslední části tak pomalý, že jsem si říkal, proč tam blbec lezu).

Druhá část cesty, z Tête Rouse na Goûter je technicky nejnáročnější. Na první pohled z dálky stěna vypadá impozantně a nepřístupně, ale pak se ukáže, že to zas tak složité není. Napřed je to jednoduché, jde se přes sněhové pole, pak přes kameny a malý hřebínek, až přijde obávaný Couloit du Goûter. Traverz přes něj je vyznačen zeleně.

Přes kuloár vede pěšinka, přes kterou je jednoduché přejít. Má ale jednu vadu: padají tam často kameny. I když jsme tam strávili jen chvíli, několik padajících kamenů jsme viděli a byly dost velké, aby člověka (při)zabily. Na YouTube se dají najít záběry, kde padají ne kameny, ale opravdu velké balvany. Petzl na svých stránkách uvádí, že od 1990 do 2011 v kuloáru přišlo o život 74 osob a 180 jich bylo zraněno. Proto se musí opatrně – pozorně poslouchat, zda něco nepadá a pak rychle přeběhnout. Přilba je absolutní nutností.

Na pilíři od kuloáru nahoru ke staré chatě Goûter (tam kde na fotografii končí červená čára) se stále střídá jeden až dva metry vylézt, pak několik metrů chůze po chodníčku, 1-2 metry vylézt, kus jít ... A od staré k nové chatě už se jde po sněhovém hřebínku.

A teď už jsme ve třetí části cesty, od chaty Goûter přes Dôme du Goûter k sedlu pod chatou Vallot. Už jdeme s mačkami, od chaty až na vrchol Mont Blancu je to stále po sněhu a ledu.

Zespoda to vypadá, že chata je posazena přímo na okraj masivu Dôme du Goûter. Ve skutečnosti ale vidíme, že je na bočním hřebeni, po kterém cesta vede vodorovně, aby se dostala na širokou pláň vedoucí vzhůru na Dôme. Cesta je jednoduchá a dalo by se říci pohodlná, kdyby nevedla nějakých 450 m vzhůru. Vrchol Dôme du Goûter se obchází zleva.

Nyní jsme již přešli nejvyšším místem poblíž vrcholu Dôme du Goûter. Cesta vede mírně dolů (na fotografii se ohlížím dozadu) a končí v sedle pod chatou Vallot, které uvidíme na další fotografii. Stále je to pohodlná cesta po široké zasněžené pláni, o to jednodušší, že jde s kopce (ale na zpáteční cestě ji nebudeme mít rádi, protože půjde do kopce). Je vidět, že Dôme je opravdu dóm.

A takto jsme poprvé uviděli opravdový vrchol Mont Blancu. Překrásná homole, přes 550 m převyšující sedlo mezi chatou Vallot a Dôme du Goûter. Náš vůdce a svůdce Pavel vpředu.

Nesnažte se podle polohy slunce a směru stínů odhadovat, kdy jsme kterým místem procházeli. Většina fotek je pořizována až při návratu. Následující obrázek s dopoledním sluncem je jediný, který jsem pořídil při cestě k vrcholu – tak se nám Mont Blanc poprvé ukázal.

Původní chata Vallot (4362 m) byla postavena v roce 1890 jako observatoř, prošla mnohými přestavbami a nyní je to pouhý nouzový přístřešek pro alpinisty. Je v levé části výšvihu, který se zvedá ze široké pláně sedla.

A nyní už konečně vidíme čtvrtou, vrcholovou část cesty na Mont Blanc. Ze sedla, které má nadmořskou výšku 4255 m, k chatě Vallot je to podobné, jako přes Dôme du Goûte – široká, mírně stoupající pláň.

Od chaty ale pak už je strmý svah, který přejde v úzký a místy také velmi strmý hřebínek, po kterém se dojde až na vrchol. Jen v jednom místě, kde se proti sobě ledovcové stěny posunuly, bylo potřeba překonat ledovou stěnu asi 5 m vysokou po schodech, které tam byly vysekány. Nebylo to obtížné, bylo tam i lano na zajištění, ale setkávali se tam ti, co šli nahoru s těmi, co šli dolů a čekání si krátili hádáním se, kdo půjde dříve.

A tentýž obrázek ještě jednou ve zvětšeném výřezu:

A teď už jsme tam, na vrcholu je naštěstí hodně místa. Teď už jen projít celou cestu zase dolů.

